



In memoriam:

dr. Hans Houtsmuller, internist in ruste

"Eerst negeren ze je, dan lachen ze je uit, dan vechten ze tegen je, en dan win je."

(Mahatma Gandhi)

Vrijdag 6 maart 2015 op een leeftijd van ruim 90 jaren is dr. Hans Houtsmuller overleden. Geboren in 1924 op Malang (Indonesië), studeerde hij geneeskunde in Lausanne en Amsterdam en werd hij in Utrecht opgeleid tot internist. Hij promoveerde in 1959 op het proefschrift "Kalium-en natriumstofwisseling van erytrocyten" en werkte het grootste deel van zijn carrière

als diabetoloog in het Rotterdams Oogziekenhuis, onderdeel van de Erasmus Universiteit alwaar hij tevens wetenschappelijk hoofdmedewerker was. Ter gelegenheid van zijn pensionering bij het Oogziekenhuis werd hij benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau. Het initiatief daarvoor kwam van zijn patiënten.

Van 1974 tot 1986 was hij tevens lid van de Voedingsraad. Hij is auteur van ruim 100 artikelen en 8 boeken. Met zijn boek: Niet Toxische Tumorthapie - een aanvulling, beschreef hij de basis van de "Nutritionele Oncologie". Gerichtte voeding, dieet, aanvulling met supplementen, leefstijlinterventie, psychische ondersteuning en diverse sterke niet-toxische kankerremmers helpen in de strijd tegen kanker, zo luidde zijn boodschap. Zelf had hij een melanoom en daarbij, naar later bleek, nierkanker. Hij beschikte over een brede kennis van voeding op basis van zijn bijdrage aan de Voedingsraad en vanwege zijn onderzoek naar o.a. lijnzaadolie bij netvliesandoeningen. Hij is mede voor zijn eigen genezing op zoek gegaan in de medische literatuur naar voeding die de groei van kanker remt en naar voeding die de groei daarentegen juist bevordert. Het zogenaamde Houtsmuller-dieet, dat in brede kringen van kankerpatiënten navolging heeft gevonden, is de samenvatting van het vele speurwerk dat hij verricht heeft. Pionierswerk.

Voeding en kanker is een onderwerp dat zorgt voor veel ophef in de media, vooral toen hij destijds werd uitgemaakt voor kwakzalver en leugenaar. In hoger beroep heeft hij echter van de rechters gelijk gekregen, die beslisten dat het gebruik van beide kwalificaties over hem onrechtmatig was. Dit moet voor hem een zeer stressvolle periode zijn geweest en bijzonder pijnlijk, juist omdat Hans een voorstander was van een wetenschappelijke aanpak.

Ik ken Hans reeds vanaf 1997 toen ik kwam werken in Rotterdam, in een artspraktijk waar hij aan verbonden was. Hij ging net met pensioen en ik kwam daar nieuw en had nog een lege agenda. Vele terminale patiënten die eerst door hem waren behandeld heb ik later nog ter controle gezien. Ze

waren unaniem vol lof over de bevoegenheid en de mentale steun van Hans. Zowel de TV-documentaire van de RVU met Martin Simek en Joop Braakhekke, als "Vinger aan de pols" met Ria Bremer, schetsten een mooi beeld van deze bevoegenheid. Je strikt aan het dieet houden, maar op zondag mag je wel wat zondigen was één van zijn mooie uitspraken. Ook nu nog behandel ik enkele patiënten van hem en ik werk nog steeds met een variant van zijn dieet.

Hans was zijn tijd ver vooruit, stak zijn hoofd boven het maaiveld uit en werd neergesabeld. De voedingsindustrie en BigPharma zijn net zo humaan als de tabaksindustrie. Hans gaf patiënten leefstijl- en voedingsadviezen om zelf aan de slag te gaan, om te werken aan een betere gezondheid. Dat is geen valse hoop geven, dat verbetert de kwaliteit van leven.

Nog steeds mag je als arts nauwelijks beweren dat voeding wel degelijk een rol speelt in de genezing, maar o.a. dankzij boeken als Nutritional Oncology (David Heber) en de vele gerandomiseerde studies die te vinden zijn op www.ngoo.nl lijkt Hans steeds meer gelijk te krijgen.

Er komt steeds meer bewijs dat de door hem ingezette kankerremmers als melatonine, betulinezuur, egcg en curcuma zinvol zijn en een zeer suikerarm dieet wordt meer en meer aanbevolen. Volgens een recente WHO aanbeveling kunnen we het best nog maar maximaal 6 theelepels suikers per dag eten, dat is niet meer dan één glas appelsap.

Hans heeft veel artsen en patiënten anders laten denken over voeding. Als NGOO mogen we hem dankbaar zijn voor dit pionierswerk, hij was met recht erelid van ons genootschap en hij lijkt de strijd om het gelijk te hebben gewonnen. Zelf kon hij hier altijd heel nuchter over zijn. Steevast eindigde hij zijn lezingen met onderstaande cartoon van Kenneth Mahood, daarbij getuigend van zijn gevoel voor humor.

Onze warme gevoelens gaan uit naar zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen. Wij zullen hem missen.

Namens de collega's van het NGOO,

Johan Bolhuis, arts,

secretaris NGOO

www.ngoo.nl



"If it hadn't been for all that damn health food, I could have been here years ago"